

РЕШЕНИЕ

№ 336

гр. Стара Загора, 24.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета
година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20235500500544 по описа за 2023 година

Производството е на осн. чл.267- 269 от ГПК, чл.11 и чл.25, ал.1 от
ЗСПЗЗ и във вр. с чл.2, ал.1, т.1 и чл.56 от ЗОС.

Въззивното дело е образувано по подадена в законния 2- седмичен срок
по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 7668/21.06.2023г. от ответника
/публично- правния субект/ Община- гр.К., ***, против изцяло негативното за
нея първоинстанционно Решение № 302/05.06.2023г. по гр.д.№ 230/2023г. по
описа на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска по отношение на признатата
собственост процесен недвижим земеделски имот/лозе/, находящо се в
земището на с.Е., ***, което счита за напълно неоснователно,
незаконнообразно и неправилно, като излага подробни фактически и правни
аргументи в своя защита, като счита, че тя е собственик на процесната
земеделска земя/лозе/ съгласно разпоредбата на чл.25, ал.1 във вр. с чл.10 от
ЗСПЗЗ, налице била законовата хипотеза на чл.19 от ЗСПЗЗ, тя попадала в
обхвата на § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ, от което следва, че е в територия,
стопанисвана и обработвана от ТКЗС/респ. ДЗС/- следователно земята е била
обобществена. Счита, че предвид § 63 от ПЗР на ППЗСПЗЗ „Права по § 4а и
4б от преходните и заключителните разпоредби на ЗСПЗЗ имат гражданите,
на които е предоставено право на ползване по силата на съответните
подзаконови нормативни актове само земи, които са били обобществени/земи
на ТКЗС, ДЗС или на други образувани въз основа на тях селскостопански
организации, както и такива от държавния горски фонд-ДГФ/. Към датата на
влизване в сила на ЗСПЗЗ процесният имот бил имал характера на земеделска

земя по см. на чл.2 от ЗСПЗЗ и е подлежал на възстановяване по реда и при условията на ЗСПЗЗ. Счита също така, че относно процесния недвижим имот съгласно чл.5, ал.2 от ЗВСОНИ, които били включени в обхвата на чл.25 от ЗСПЗЗ, изтеклата до 21.11.1997г. придобивна давност не се зачитала и започвала да тече нова давност от деня на влизане на тази разпоредба в сила/т.е. от 22.11.1997г./, която отново била спряна с §1 от ЗИД ЗС на 01.06.2006г. Счита, че имотът бил общинска собственост и по отношение на него се прилагал мораториумът по § 1 от ЗИД на ЗС, като нямало правна възможност да бъде придобит по давност, понеже бил част от Плана на новообразуваните имоти на местност „Крушките“, с.Е., *** съгласно съответната Заповед по § 4к от ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ, в който смисъл, като „непотърсен“ по смисъла на чл.25, ал.1 от ЗСПЗЗ било заключението в т.10 на вещото лице. Моли атакуваното първоинстанционно съдебно Решение да бъде изцяло отменено, като бъде постановено ново въззивно такова, с което да се отхвърлели исквите претенции против нея от ищцата, със законните последици от това. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция. Няма претенции за присъждане на направени от нея съдебни и деловодни разноски пред настоящата въззивна съдебна инстанция. В проведеното едно открито съдебно заседание не се е явил процесуален представител и не е пледирал пред настоящия ОС- Ст.Загора.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен Отговор на в.жалба вх.№ 9557/03.08.2023г. от ищцата- въззиваемата /пълнолетната българска гражданка/ Т. С. Д. от гр.К., **, която счита атакуваното изцяло позитивно за нея първоинстанционно Решение на РС за напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, поради което моли то да бъде изцяло потвърдено, със законните последици. Излага подробно своите фактически и правни аргументи в тази насока. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящия въззивен съд. Има претенции за разноските си пред тази въззивна съдебна инстанция. Въззиваемата не се е явила лично или чрез процесуален представител и не е пледирала пред настоящата въззивна съдебна инстанция. Няма представен Списък за разноски по чл.80 от ГПК пред тази въззивна съдебна инстанция.

След запознаване със становищата на всяка от страните, с мотивите на атакуваните първоинстанционни Решения, обсъждайки събрани от РС доказателства и приложимите материалноправни и процесуални норми, въззивният съд счита за установено и доказано по несъмнен и безспорен начин от фактическа и правна страна следното :

При процесния казус ней- важното от фактическа и правна гледна точка е какъв е бил правния статут на спорната територия- земеделска земя/лозе/ и дали за същата вече е имало план за новообразуваните имоти. Второстепенни в случая са въпросите дали за процесния земеделски имот е имало реституционни претенции, дали същият е бил първоначално обобществяван и впоследствие реституиран, тъй като обстоятелството, че попада в следствие в територия по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ и за същия има план на новообразуваните

имоти, не го прави общинска собственост на въззивника/ответник/, понеже правото му на собственост не възниква по силата на смяна на територията и съставянето на план на новообразуваните имоти, а възниква по силата на самия закон/екс леге/. По първоинстанционното дело са били събрани достатъчно писмени и гласни доказателства, както и е било взето предвид заключението на СТЕ, че имотът не е бил никога обобществяван, не е бил никога одържавяван, никога не е бил внасян в ТКЗС и ДЗС, с което е било доказано по несъмнен и безспорен начин, че той не е общински и че може да бъде придобиван по давност от ползувателката му- ищца /въззвиваемата/. Нещо повече- видно от протокола от проведеното о.с.з. пред РС и от писменото заключение на поисканата, назначена, неоспорена от страните по делото/включително и от ответника- въззивник съдебно-техническа експертиза- СТЕ/, съгласно отговори на въпроси № 1, № 2 и № 3 е видно, че за имота не са се открили абсолютно никакви данни и доказателства за неговата колективизаци, както и за евентуалното му одържавяване, не са открити никакви данни за изявени претенции за собственост върху него от други, трети лица, е няма никакви данни той някога или от някого да е бил заявяван за възстановяване по реда на ЗСПЗЗ. Също така пред РС не е било доказано и няма данни процесния земеделски имот да е бил изкупен от никакви други ползватели по някой от предвидените законови способы по § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ или че е бил държавен. Следователно действително процесният имот не е подлежал на възстановяване по никакъв законов ред и всички сочени във в.жалба законови разпоредби не са относими спрямо него. Следователно понеже процесният имот не попада в кръга на имотите по чл.25, ал.1 от ЗСПЗЗ, то същият не е и не може да бъде общинска собственост, поради което и за него не се прилага законовият мораториум за придобиване по давност на държавни и общински имоти. В тази връзка напълно мотивирано, законосъобразно и правилно РС е приел в мотивите на атакуваното му Решение, че въззивната/ответната/ Община- К. не може да придобие собствеността по отношение на процесния недвижим имот на осн. сочената разпоредба на чл.25 от ЗСПЗЗ. Въпросният „остатъчен фонд“ на земеделската земя по смисъла на чл.19 от ЗСПЗ се формира след приключване на всички процедури по възстановяване собствеността върху земеделските земи на всички правоимащи правни субекти - физически и юридически лица, държавата и общините.

Поради което напълно законосъобразно и обосновано в мотивите си РС е приел, че процесния Акт за частна общинска собственост от 30.03.2023г. на Община- К., *** осн. чл. 56 и чл.2, ал.1, т.1 от ЗОС във вр. с чл.25 от ЗСПЗЗ няма конститутивно действие, той не създава собственост в полза на въззивната Община, а единствено и само констатира наличието на собственост на тази община върху описания в нея земеделски имоти/лозе/. Сочената норма на чл.25, ал.1 от ЗСПЗЗ, че земеделските имоти, които не принадлежат на държавата, гражданите или юридически лица, се явяват общинска собственост включва в приложното си поле само онези земеделски

земи, които са подлежали на възстановяване- реституция по закон/земите по чл.10 от ЗСПЗЗ/, но не са били заявени за реституция в предвидените законови срокове, както и земите, които не са изкупени от ползватели по реда и при условията на § 4а и § 4б от ПЗР на ЗСПЗЗ. Следователно частна хипотеза на чл.25, ал.1 от ЗСПЗЗ се явява нормата на чл.19 от ЗСПЗЗ, като евентуална общинска собственост съгл. чл.19, ал.1 от ЗСПЗЗ могат да станат земеделските земи, които са останали след възстановяване правата на собствениците им. Поради което евентуалното придобиване правото на собственост върху такива земи по силата на чл.25, ал.1 от ЗСПЗЗ от Общината става по силата на самия закон/екс леге/, поради което тя е следвало да установи по надлежния процесуален ред пред РС, че процесният имот/лозе/ има земеделски характер, не е реституиран, изкупен от ползватели по някои от предвидените в § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ способности, както и че не е държавен. Но съгласно приетото без никакви възражения от никоя от страните по делото/включително и от въззивната Община/ писмено заключението на СТЕ по първоинстанционното дело няма никакви данни процесния земеделски имот да е бил някога внасян в ТКЗС или в други образувани въз основа на тях селскостопански организации. Следователно той не е подлежал на реституция по общия ред, понеже съгласно чл.10, ал.1-14 от ЗСПЗЗ на възстановяване по реда на този закон подлежат само селскостопанските имоти, които са били отнети от собствениците им, а по делото няма никакви данни за реализиране на реституционни претенции спрямо спорния процесен недвижим земеделски имот. Поради което правилно РС е преценил, че Община- К. не може да придобие собствеността по отношение на процесния недвижим имот на осн. чл.25 от ЗСПЗЗ, понеже т.н. "остатъчен фонд" на земеделската земя по чл.19 от ЗСПЗЗ се формира едва след приключване процедурата по възстановяване собствеността върху земеделските земи на всички правоимащи субекти, като гражданите/физически лица/ заявяват правата си върху спорните земеделски земи по реда и начина съгласно чл.11 и сл. от ЗСПЗЗ. След като служебно ОСЗГ- Казанлък не е била установила наличие на земеделски земи от държавният и общинският поземлен фонд, не е установила наличието на законовите предпоставки по чл.45, ал.2 от ППЗСПЗЗ и не е взела решение за възстановяване правото на собственост на Общината в съществуващи или възстановими стари реални граници, или с план за земеразделяне, то всички останали земеделски земи, които не принадлежат на граждани, юридически лица и държавата, са общинска собственост по силата на чл.25, ал.1 от ЗСПЗЗ. Именно по отношение на тези земеделски земи законовият мораториум с § 1 от ЗИД на ЗС за придобиването им по давност, е напълно фактически и правно приложим, понеже спорният земеделски имот никога не е бил включван в блокове на ТКЗС, той не подлежи на реституция по общия ред на ЗСПЗЗ, поради което Община- К. няма как да го е придобила на осн. чл.25 от ЗСПЗЗ. Следователно процесният имот не попада в кръга от земеделски земи по чл.25, ал.1 от ЗСПЗЗ, той не е общинска собственост и за него не се

прилага и мораториума за придобиване по давност на държавни и общински имоти по § 1 от ЗД на ЗС, и Община- К. не е негов собственик въпреки наличието на издадения от Акта за частна общинска собственост/АЧАОС/ по ЗОС.

Предвид всички гореизложени мотиви ОС- Ст.Загора счита, че в.жалба се явява напълно неоснователна и недоказана, атакуваното с нея първоинстанционно Решение е процесуално допустимо, валидно постановено, мотивирано, законосъобразно и правилно, и следва да се потвърди изцяло, със законните последици от това.

Настоящото въззивно съдебно Решение може да се обжалва в 1-месечен срок от връчването му на страните, чрез въззивния ОС- Ст.Загора пред ВКС- София съгласно чл.280, ал.3, т.1, пр.3 от ГПК.

Ето защо предвид гореизложените мотиви и на основание чл.272 от ГПК във вр. с чл.267- 269 от ГПК, чл.11 и чл.25, ал.1 от ЗСПЗЗ и във вр. с чл.2, ал.1, т.1 и чл.56 от ЗОС, въззивният Окръжен съд- Стара Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 302/05.06.2023г. по гр.д.№ 230/2023г. по описа на РС- гр.Казанлък, обл.Старозагорска.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в 1-месечен срок от връчването му, с касационна жалба чрез ОС- Ст.Загора пред ВКС- София.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____